

EN TIDNING FÖR MEDLEMMAR I STA MARIA MAGDALENAS KATOLSKA
FÖRSAMLING

Sta Maria Magdalenas Församlingsmagasin

JUNI 2025

Första heliga
kommunion –
bilder

Rapport från
jubelårets
pilgrimsresa till
Stockholm

Församlingsbrev

Redaktion:

***Chefredaktör & Ansvarig
utgivare***

P. Patrick Etuk MSP

Redaktörer

Peter Tynkkynen

Doris Wennerberg

Lily Zencha

Anthony Omozufo

Fr Lars Nordblom

Yongabi George Tala

Adress:

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Telefon:

073-021 34 50

**Layout & grafisk
formgivning:**

Peter Tynkkynen

Omslag:

Peter Tynkkynen

Sta Maria Magdalenas
församlingsbrev vill informera,
ge inblick i församlingen och
dess verksamhet samt
inspirera till aktivt deltagande i
församllingslivet.

Sta Maria Magdalenas Katolska församling

Kyrkoherde

P. Patrick Etuk MSP

Telefon: 073-021 34 50

e-post: pat1974etuk@gmail.
com

Adress

Slättadammsgatan 10,
417 26 Gbg

Expeditionstid

Ti-fre 10:00-15:00

Telefon (kontor)

073-021 34 50

E-post

hisingen@katolskakyrkan.se

Hemsida

www.mariamagdalenas.se

Bankgiro

5115-5034

Swish

123-3453461

TECKNING: PETER TYNKKYNEN

INNEHÅLL

04 Kyrkoherdens ord till församlingen.

06 Fr Damian intervjuas av Lily, del II.

9 Information.

10 1:a heliga kommunionen i bilder.

14 Intervju med Daniel Okorie om hans liv som ungdom i katolska kyrkan.

16 Rapport om jubileumspilgrimsresan till Stockholm.

18 Fr Lars reflektion över Jesu ord om Hjälparen.

20 Fr Patricks krönika om konklaven.

21 Edit berättar om sin resa till Katolska kyrkan.

23 Del II av Lilys novell "Dilemma".

Kära församlingsfamilj

När jag ser tillbaka på de senaste månaderna och bläddrar genom sidorna i detta nummer av vårt församlingsblad, fylls mitt hjärta av tacksamhet, hopp och en djup känsla av vördnad inför det Gud gör ibland oss.

Vi har firat livets mysterier: dop, konfirmationer, den första heliga kommunionen – stunder då Guds nåd har blivit synlig i våra unga. Vi har stått tillsammans i glädje, i kamp och i tro. Genom berättelser som Claras och Edits, blir det tydligt att vår församling inte bara är en plats, utan en gemenskap där tron får växa, där sår helas, och där nya liv börjar – både andligt och konkret.

Jag är särskilt rörd över ungdomarnas vittnesbörd – deras kamp, mod och tro i en ofta likgiltig omvärld. Vi måste som vuxna och som kyrka göra mer för att skapa en miljö där de kan blomstra, bära sin tro stolt och känna sig hemma.

Pilgrimsresan till Stockholm för att fira 25 år av MSP:s närvaro i Sverige blev också ett bevis på Guds trofasthet. Tårar av glädje, skratt över afrikanska rätter och mässor med kardinalen – det var ett litet smakprov av himlen. Tack till er alla som

deltog och bar gemenskapen med era böner och ert engagemang.

När vi nu går in i sommaren, vill jag påminna oss om Andens närvaro. Låt oss be: *"Kom, helige Ande!"* Må Han blåsa liv i det som känns trött, ge glöd åt vår tro, och föra oss djupare in i gemenskap med Gud och varandra. Låt oss öppna våra hem, våra hjärtan och våra händer – för att visa att Kristi kärlek lever här.

Jag ber för er alla. Må Herren välsigna ert arbete, era familjer och ert sommaruppehåll. Glöm inte att Kyrkan alltid väntar – med öppna armar och levande sakrament.

I Kristus vår Herre,

fr Patrick Etuk MSP, kyrkoherde

Bilderna på denna sida och s. 6 och 7: Fr Damian i byn Bozele för att fira mässa 2024. Byn ligger 19 km från Bossango stad i Centralafrikanska republiken.

Möt vår nye präst

Tex: Lily Zencha

(Fortsättning från förra Församlingdbladet)

Efter tre månader i Sverige beskriver **Fr. Damian** sina intryck av Sverige och kontakten med församlingsmedlemmar som annorlunda än allt han hittills hade upplevt. Enligt honom har Sverige en fungerande vardag med konstant tillgång till grundläggande bekvämligheter som förenklar livet något.

Han menar att han har blivit välkomnad och väl omhändertagen av församlingsmedlemmarna men att han upplever att människor är mer

upptagna av vardagliga sysslor och försiktiga i första kontakten. Till skillnad från Bossangoa i den Centralafrikanska republiken där han jobbade i sex år, Nigeria och andra afrikanska länder han har besökt, där han upplevde en mer social och bullrande tillvaro har han behövt anpassa sig till den lågmälda och individuella kulturen i Sverige.

I stort sett har han upplevt att många människor vill ha kontakt och gärna söker upp honom eller småpratar när de hinner. Att navigera livet i ett nytt land har haft sina

utmaningar, men han har haft Fr. Patrick som stöd i allt.

Fr. Damian tillbringar mestadels sin lediga tid hemma hos sig där han läser mycket och kollar på dokumentärfilmer. Han säger att han aldrig känner ensamhet utan att han trivs bra i sin egen sällskap och är nu upptagen med att forska kring många olika världar och religiösa frågor. Fr. Damian berättar

också att han har lagt ganska mycket tid på att lära sig det svenska språket. Redan från och med första månaden i Sverige har Fr. Damian med hjälp av Doris börjat lära sig svenska och tycker själv att det inte går lika fort som han skulle själv ha önskat sig.

Damian uppger att han nu kan fira mässan på svenska och att han har gjort det men vill kunna uttrycka sig obehindrat på svenska. Han ger ett exempel på språket Sango som han fick lära sig prata obehindrat inom fyra månader då han inte hade något val än att lära sig eftersom det inte var många i det området som kunde engelska. Han hoppas att kunna lära sig fortare när han börjar sfi (svenska för invandrare) i Juni och då kommer han förhoppningsvis få möjlighet att prata svenska med fler personer dagligen. Fr. Damians mål är att kunna prata svenska obehindrat redan inom sex månader. Han beskriver sig själv som målmedveten och kommer att göra allt som krävs för att nå det målet.

Om sin uppgift som rektor för den afrikanska missionen i Sverige Syd menar han att det går utan bekymmer men han uppger att vissa områden i hans mission är lite mer organiserade än andra. Fr. Damians arbetsområde i

dagsläget omfattar Göteborg, Borås och Malmö. Han har inte upplevt någon svårighet med att nå dessa grupper eller resa runt för att uppfylla sin mission utan att han är öppen för att ta emot fler grupper i fler områden om och när det behövs.

”I stort sett har han upplevt att många människor vill ha kontakt

Om hans mål och förhoppningar berättar Fr. Damian att han vill kunna jobba så att de afrikanska medlemmarna i hans församlingsområde känner en tillhörighet i kyrkan, hitta trygghet och stöd genom kyrkan och tjäna Gud på det sättet de är bekanta med. Fr. Damian menar att han vill vara en trygg punkt för dem som behöver det, att bryta ensamheten för nyinflyttade genom att skapa en gemenskap av trogna. Han hoppas att kunna vara tillgänglig som en bro för att möjliggöra detta för de afrikanska medlemmarna i Syd.

Dold talang: Volleyboll

Hobby: Resa, sightseeing

Drömrese: Kanada eller Japan

Favoritbok: I dared to call him Father, av Bilquis Sheikh och Richard H. Schneider

Bästa färdighet: Teknik, el & rörarbete

Favoriträtt: Jollof rice

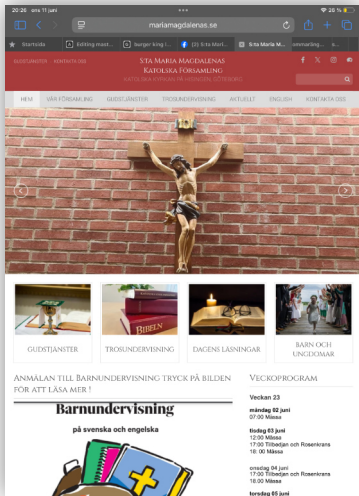
Favoritmusikartist: Don Moen

En intressant sak du har lärt dig nyligen: Var inte för sträng med dig själv, låt saker ta den tid som krävs.

Sommartider i kyrkan – från 1 juli till 15 augusti

- **Mässorna** på måndagar och tisdagar kl. 07.00 och kl. 12.00 hålls inte.
- **Vardagsmässor** firas från tisdag till fredag kl. 18.00.
- **Expeditionen** är öppen tisdagar och torsdagar kl. 10.00–14.00.
- **Den vanliga kalendern** börjar igen efter Jungfru Marie himmelsfärd den 15 augusti.
- **Första fredagens vaka** hålls både i juli och augusti som vanligt.

Hemsida

Du har väl inte glömt besöka vår hemsida mariamagdalenas.se? Där hittar du information, bl.a. om mässor, aktiviteter mm.

Församlingsfest

I år kommer vi att ha församlingsfesten på lördag den 6 september. Den ska börja med mässa kl. 12 och vi kommer att ha en gästkör från rumänien, som heter **Schola Gregoriana Bauzanesis**.

Efter mässan blir det knytkalas i församlingssalen.

Julmarknad

Församlings julmarknad i år blir under ledarskap av **Longina Marczak**. Vi letar efter dem som är intresserade av att samarbeta med henne, så att julmarknaden blir så bra som möjligt. Om du är intresserad, tag gärna kontakt med henne eller med någon på expeditionen.

Facebook

Vi har även en (ej officiell) Facebook-grupp, S:ta Maria Magdalenas Katolska församling, med fokus på församlingsliv samt information. Välkomna att bli medlemmar i gruppen!

Första heliga kommunion

Mika, Miranda, Milton, Edwin, Sensi, Gejla, Angelo, Karolina, Célestine och Marco tog emot sin första heliga kommunion i Sta Maria Magdalenas Katolska Församling den 29 maj 2025.

Foto: Peter Tynkkynen.

Bildreportage

Den stora stunden för barnen när de fick ta emot Kristi kropp och blod.

Bildreportage

**Tore, Johanna
och fr Lars fick
blommor som
tack för deras
insatser.**

Fest med varm korv och tårta!

Daniel håller i vattenkrukan när fr Patrick tvättar fötter under skärtorsdagens mässa den 17 april, 2025.

Foto: Peter Tynkkynen.

Att leva sin katolska tro som tonåring i dagens samhälle

I samtal med ungdomar uttrycker många att de känner sig ensamma bland vänner och klasskamrater när frågor om religion uppkommer. Många berättar att de är omgivna av vänner som antingen är muslimer eller inte har någon religion alls, och även bland de som är kristna är det många som har olika regler när det gäller sociala frågor.

Så hur klarar de sig i en sådan miljö och lyckas stå fast i sin tro i den katolska läran? Några ungdomar berättar att de inte

engagerar sig i frågor som de upplevs som splittrande. En annan berättar att han nästan aldrig erkänner att han är katolik och har vid ett tillfälle sagt att han är muslim för att passa in bland sina vänner. Men en ung vuxen berättar om hur han har lyckats förvandla en tro som han fick från sina föräldrar till sin egen.

Daniel Okorie har precis fyllt 18 år och går på gymnasiet men på söndagar syns han ofta vid altaret eftersom han är ministrant. Han deltar alltid i mässan även när

” För Daniel handlar allt om respekt för andra.

hans föräldrar inte kan och han stöttar gärna kyrkan när det behövs.

Om hur han lever sin tro i dagens samhälle och speciellt i skolmiljön där han ofta träffar andra ungdomar med olika bakgrunder, förklarar Daniel att han ofta möts av nyfikenhet när han berättar att han är katolik. Han menar att det inte förekommer spontana tillfällen när han pratar om sin katolska lära men när han möts av frågor brukar han inte hålla tillbaka utan tar tillfället i akt att berätta om sin tro och även varför den är viktig för honom.

Han menar att det har hänt vid flera tillfällen under religionslektioner på skolan där han ensam har behövt förklara delar av den kristna och speciellt den katolska läran. Han tillägger att han är bra på att svara på vissa frågor men andra är lite svårare att svara på. En fråga han rätt ofta får är om och hur katoliker fastar, en fråga han har blivit väldigt bra på att svara.

Han säger att han umgås med andra ungdomar med olika bakgrunder och tro och är

bestämd på att han och hans vänner inte behöver alltid hålla med varandra när det gäller sociala frågor men att det alltid är viktigt att visa respekt och förståelse för andra. Till skillnad från många andra ungdomar jag har pratat med berättar Daniel att han inte har upplevt det särskilt svårt att leva som en ung katolik i dagens samhälle.

För Daniel handlar allt om respekt för andra. När det uppstår frågor som kyrkan har en annorlunda syn på brukar han bemöta dem genom att visa respekt och utesluter ingen eller diskriminerar någon för deras val eller tro.

För att kunna bemöta andra på det här sättet måste han vara stark i sin egen tro och det gör han genom att:

- vara konsekvent i att fördjupa sig i den katolska läran
- engagerar sig genom att tillhöra grupper i kyrkan, t.ex ministrantgruppen mm.
- stärka sin tro genom mässan och andra aktiviteter.

Enligt Daniel, att vara aktiv i kyrkan är ett viktigt sätt för honom att fortsätta lära sig, be och vara i sin tro.

En känsla av att ha ett ansvar gör honom engagerad.\

Lily Zencha

Rapport från pilgrimsresan till Stockholm – en jubileumshelg att minnas!

Text: fr Patrick

Alla MSP-präster samlade för fotografering med kardinal Anders.

Tidigt på morgonen lämnade vi vår kära församling i Göteborg.

Vädret var mildt, solen log mot oss – en himmelsk hälsning om nåd och välsignelse. Vi var 37 glada pilgrimer som steg på bussen, förväntansfulla inför den resa som låg framför oss.

På vägen reflekterade vi över påvens brev inför jubileumsåret. Vi lyssnade i stillhet, sjöng med

glädje, bad med tro, och delade vittnesbörd om Guds godhet i våra liv. Bussen blev som en rullande helgedom – fylld av sång, skratt och helig andakt.

Vid 16-tiden anlände vi till det vackra huset vid sjön där vi skulle övernatta. Det var som att stiga in i ett vykort – naturen, stillheten, glittret i vattnet. Där tog vi en välbehövlig fika och samlade kraft inför kvällens höjdpunkt.

”Vi togs emot av vår tidigare församlingspräst, fader Michael...”

Sedan åkte vi till Stockholms katolska domkyrka och gick genom Jubileumsporten – en symbol för Guds barmhärtighet. Vi togs emot av vår tidigare församlingspräst, fader **Michael**, nu domkyrkoansvarig. Vilken glädje att se honom igen!

Efteråt firade vi en högtidlig mässa, ledd av fader **Mark Odion**, representant för MSP:s generalöverste. Många MSP-präster från hela Europa deltog. Efter mässan återvände vi till vårt boende och åt middag – tacos – tillsammans med en annan församling från Sundsvall där MSP också varit verksamma i många år.

Nästa dag var den stora jubileumsdagen. Vid 11 firades en festlig mässa med kardinalen som huvudcelebrant. Han tackade Missionärerna av S:t Paulus för deras arbete i Sverige under 25 år och bad om fortsatt samarbete och fruktbarhet.

Efter mässan bjöds det på mottagning med både afrikanska och europeiska maträtter. Över 300

deltog i festen – och mer än 1000 personer hade varit med på mässan! Det var ett starkt vittnesbörd om hur uppskattat MSP:s arbete är i Sverige.

MSP har tjänat i Göteborg, Gävle, Sundsvall, Luleå samt i de afrikanska missionerna i både norra och södra Sverige. Många vänner och medarbetare fick utmärkelser i tacksamhet för deras stöd och samarbete genom åren.

Vid 14.30 började vi resan tillbaka till Göteborg, fyllda av tacksamhet och lovsång. Gud är god! Det blev en helg vi aldrig kommer att glömma – en sann jubileumsfest i tro, glädje och gemenskap.\

MISSIONARY SOCIETY OF ST. PAUL (MSP)

Missionary Society of St. Paul (MSP) är en katolsk missionsorden grundad 1977 i Nigeria av Dominic Kardinal Ekandem. MSP:s motto är ”Vi är Kristi ambassadörer” (2 Kor 5:20) och deras präster verkar idag i Afrika, Europa, Nord- och Sydamerika. Fokus ligger på evangelisering, socialt arbete och stöd till unga kyrkor.

Vad betyder Jesu löfte om Hjälparen?

”**H**jälparen, den heliga anden som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er”.

Bland det sista som Jesus säger på

Skärtorsdagskväll är löftet om den helige Ande. Jesus måste tas bort från lärjungarna, men han ger löftet om att de – vi – inte är ensamma. Fadern skall sända Anden som skall lära oss och påminna om allt som Jesus sagt.

Anden är den som leder Kyrkan och som gör att hon aldrig går vilse. Visst, påvar, biskopar och präster har många gånger felat. Men Kyrkans gemenskap har aldrig gått vilse utan alltid hållit sig till den Sanning som Anden visat. För Anden är aldrig tyst. Den leder påven, biskoparna och hela Kyrkan så att den håller sig till allt det som Jesus sagt och gjort.

Anden leder även oss alla. Den väcker tron till liv i oss, den kallar oss till helighet och till sorg över våra synder. Den hjälper oss att be. Den fyller oss med Guds nåd i sakramenten, förenar oss med Jesus och styrker och leder oss. Den tändar längtan att leva efter dygderna, i synnerhet i Tro, i Hopp och i Kärlek. Anden är den som förenar oss, som i alla våra olikheter gör att vi är Guds folk.

*Kom, Skapar ande, med Din tröst,
Din boning tag i våra bröst.
Sänd riklig nåd från höjden ned och
oss för Himmelen bered.*

*Du Tröstare och Ordets Tolk,
Guds nådeskänk till jordens folk.
Du själens glädje underbar,
Du kärleks källa evigt klar.*

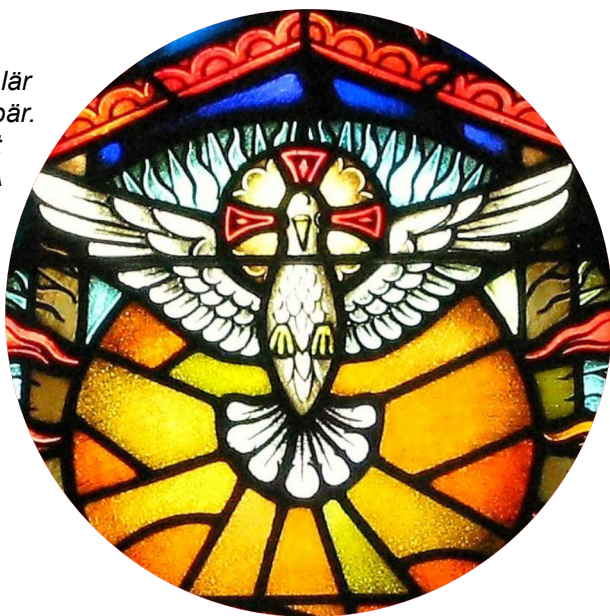
*Med Dina goda gåvor sju Guds
nådeverk fullbordar Du. Du lär
med skilda tungors ljud all
världens folk att prisa Gud.*

*Ditt ljus i våra hjärtan tänd, från
jorden dem till Himlen vänd. Du
all vår svaghet känner väl, så
stärk oss nu till kropp och själ.*

*Vår fiende ifrån oss driv,
med fridens gåva hos oss bliv.
Att fria från allt ont vi må,
på Dina vägar trygga gå.*

*Gud Fadern, Du oss känna lär
och vittnesbörd om Sonen bär.
Du visar oss Guds härlighet
i evigheters evighet. Amen.*

Fr Lars

Konklaven – mer bön än drama!

Efter det senaste påvevalet, där påve Leo blev vald, har många ställt frågor:

Vad är en konklav egentligen? Är det som i filmen Conclave – full av hemligheter, maktspel och intriger? Svaret är: nej, inte alls! Filmen är spännande, ja – men den visar mer av Hollywoods fantasi än den verkliga konklavens hjärta.

I verkligheten är konklaven ett heligt och stilla ögonblick i Kyrkans liv. När en påve dör eller avgår, samlas kardinalerna från hela världen i Vatikanen för att be, lyssna till Anden och välja en ny helig Fader.

De bor tillsammans i Domus Sanctae Marthae, äter samma mat och promenerar i samma korridorer. Men viktigast av allt: De ber.

De firar mässa varje dag.

De lyssnar.

De samtalar i allvar och med vördnad.

När det är dags att rösta går de till Sixtinska kapellet – utan mobiltelefoner, utan datorer, utan kontakt med omvärlden. Varför? För att inget annat ska störa urskilningen. Det handlar inte om politik, utan om att söka Guds vilja.

Det är som en andlig retreat, där varje kardinal frågar sig själv: "Vem kallar Gud oss att välja? Vem kan bäst leda Kyrkan i denna tid?"

Visst, det finns olika åsikter, personligheter och perspektiv, men det är inte som ett val till riksdagen. Det är en bödens process, inte en kampanj.

Så nästa gång du ser en film om konklaven, kom ihåg: verkligheten är heligare än fiktionen.

Den vita röken som stiger från Sixtinska kapellet är inte slutet på ett drama – det är början på ett nytt kapitel i Kyrkans liv, fött i bön och tro.

Konklaven – mer tystnad än skrik, mer Ande än spel.

Och det är just det som gör den så vacker.\

Fr Patrick

Edits upptagning i kyrkans fulla gemenskap i påsknattens mässa den 19 april, 2025.

Foto: Peter Tynkkynen.

Min resa till Katolska kyrkan

FÖR ETT ÅR SEDAN profeterade en syster i Kristus över mig: "Nästa år i Jerusalem." Min omedelbara tanke var: *Va, ska jag få bli upptagen i Katolska kyrkan inom ett år?* För mig kändes det då som en fullständig omöjlighet, men samtidigt var det något jag längtade efter

oerhört mycket. Smärtan över att stå utanför var outhärdlig.

Livet gick vidare, och jag tänkte inte så mycket på det. Jag hade redan tidigare tagit beslutet inför Gud: *Om du vill, konverterar jag.* Men då hade jag upplevt ett stopp. Jag visste att jag skulle gå konvertitkursen i Maria Magdalena, men tydligen inte än.

Några månader efter profetian fick jag ett förslag om att flytta utomlands för att gå en utbildning. Först tänkte jag att det var en total omöjlighet, men jag upplevde Guds maning, och Han pressade mig till den punkt där jag sa: *Okej, men bara om jag får bli katolik först.* Det fick jag.

Ett år utomlands, utan att ha mitt sakramentala liv säkrat, var en outhärdlig tanke för någon som

behövde ta emot kommunionen åtminstone fyra gånger i veckan och helst varje dag. Jag började alltså konvertitkursen. Det var bara ett problem: kursen var två år lång, och jag hade bara ett år på mig. Tiden gick, och jag sa inget, utan visste att Gud skulle öppna en väg om det var meningen. Jag skulle inte ta saken i egna händer.

Under den tidiga våren fick jag ett uppdrag—ett uppdrag som jag trodde skulle göra det ännu svårare för mig att konvertera. Men om det är något jag har lärt mig genom livet, så är det att när Gud uppmanar en att göra något, då är det bara att lyda—hur galet det än verkar ur ett mänskligt perspektiv. Sagt och gjort, jag lydde och gjorde det jag skulle. Gud använde just det som jag trodde skulle förstöra möjligheterna för att öppna en väg. *Typiskt Gud!*

Innerst inne visste jag hela tiden att det skulle ske på påsknatten—det är ju om påskan man säger "nästa år i Jerusalem." Men klen i tron som jag är, vågade jag inte tro det. Därför blev jag nästan chockad när jag, ungefär en månad efter att ha utfört uppdraget, fick ett meddelande där det stod att kyrkoherden föreslog påsknatten. Jag trodde knappt mina ögon.

Så blev det i alla fall. Under påskvakan tittade jag ner i min hand på korset som tillhörde den rosenkrans jag hade virat runt min arm. Där, inbränt i träet, stod ordet "Jerusalem". Det hade jag inte tänkt på när jag tog på den, men det fanns där som en påminnelse om att detta var min påsk i Jerusalem.\

Edit Vennberg

Fr Damian lägger sina händer på Edit för att förmedla den Helige andens gåva.

Foto: Peter Tynkkynen.

Dilemma

En novell av

Lily Zencha

Del II

Det kändes bra att få ut känslorna, där, ensam framför Gud. Efter en lång stund var det dags att åka ut och möta världen igen. När hon stoppade en finger i vigvattnet vid entren till kyrkan och böjde knäna sa hon tyst till Gud: "Hjälp mig ur det här dilemma och jag lovar att engagera mig mer i kyrkan."

Redan följande söndag gick Clara till mässan. När evangeliet lästes upp skar de kända orden genom henne: "Kom till mig så ska jag ge dig vila, till alla er som arbetar hårt och stapplar under tunga bördor". Hon hade hört det flera gånger men just idag trängde hon bord tårar när det lästes.

När hon var på väg ut efter mässan träffade hon prästen som stod vid dörren och skakade hand med alla.

"Fint att se dig igen, du måste stanna och ta en fika med oss" sa han.

Hon behövde inte överväga inbjudan för hon hade inte bråttom hem. Hon och Pierre hade inte pratat med varandra sedan bråket kring graviditeten och anspänningen i luften hemma kunde man skära med kniv.

Så fort hon satt sig kom någon som hon hade sett läsa läsningar i mässan och satte sig bredvid henne. Han var nyfiken på henne och undrade om hon kunde tänka sig gå med i läsgruppen. Det ville hon. Prästen kom också fram och satte sig till dem och småpratade. När hon berättade om vad hon jobbade ropade han på en kvinna i hennes ålder, Sussie, och introducerade dem för varandra och berättade att de jobbar på samma hotell fast med olika schema. De var glada att få träffa varandra och började direkt skvallra om arbetsplatsen. Hon fick sedan skjuts hem av Sussie och hennes man. Känslan hon tog med sig från kyrkan den dagen var en bekant värme hon mindes från sin församling i hemlandet. En känsla hon hade längtat efter och i just de få timmar i kyrkan hade hon glömt sina problem.

När Clara kom hem satt Pierre framför tv'n och spelade tv-spel. Utan att titta upp sa han att han inte längre vill vara med henne och att hon måste flytta ut.

“Även om jag gör en abort?” frågade hon Men han svarade inte.

Hon hade svårt att sova och även svårare att fungera på jobbet dagen efter. Hon kände att hon måste prata med någon och då ringde hon numret som fanns på kyrkans veckobladet. Prästen svarade efter en signal.

Clara berättade om sitt dilemma och till och med frågade prästen om det var så fel att begå abort.

“Alla gör det nuförtiden. En kompis till min sambo sa att det är okej att göra abort för att fostret räknas inte som levande förrän efter tre månader” tillade hon.

Prästen klargjorde kyrkans lära kring abort om att fostret räknas som levande från befruktningssögonblicket. Men han fastnade inte på graviditeten utan erbjöd henne samtalsstöd och bad henne att tillbringa mer tid i Guds närvaro och lovade att be för henne oavsett vad hon bestämmer att göra kring situationen. De bad tillsammans på telefon innan hon la på.

Efter samtalet smsade hon till Pierre och berättade att hon inte kunde tänka sig göra abort och ännu en gång bad honom att inte lämna henne. Hans svar var skarpt och direkt.

“Flytta ut”.

De kommande månaderna var de svåraste i hennes liv. Genom Sussie fick hon ett rum som inneboende hos en bekant till Sussie och flyttade ut från Pierres lägenhet. Hon fortsatte gå i kyrkan varje vecka och gick med i läs- och städgrupperna. Allt var fortsatt svårt. Hon visste inte hur hon skulle hantera livet som ensamstående i ett litet rum med en bebis, hur hon skulle försörja sig och barnet och allt var fortsatt oklart kring hennes uppehållstillstånd, men hon litade på att Gud var vid hennes sida. Vid förlossningen fick hon stöd av Sussie och hennes man, de två som i det här stadiet hade blivit som hennes nya familj.

Månaden efter hon fick en vacker lilla flicka som hon var helt kär i, fick hon ett samtal från några nya bekanta från kyrkan som ville komma och besöka henne och barnet.

Lördagen då de skulle komma, städade Clara hemmet, lagade jollof ris med kyckling och när dörrklockan ringde och en grupp med tjugo 20 människor klev in i hennes lilla utrymme, var hon överväldigad av glädje. Genom kyrkan hade hon hittat en ny gemenskap som hade stöttat henne genom de svåraste månaderna i hennes liv och många var hon övertygad om skulle vara kvar i hennes liv. Mycket var fortsatt oklart men för första gången på nästan ett år visste hon att Gud aldrig skulle överge henne. Tyst för sig själv upprepade hon Jeremia 29:11: Jag vet vilka planer jag har för er, säger Herren. Det är goda planer och inte onda, för jag vill ge er en framtid och ett hopp.\